

Соб! Цабе!

Гарячий степ і вечір.
І високий сплеск звіддалеки:
птаха-пісня, посвист молодечий!
Знає вся замурзана малеча —
з поля повертаються батьки.

Доки вони з поля повертались,
куряву здіймаючи в путі,
як же вони славно наспівались,
насміялись там і назітхались,
смачно набалакали в гурті.

Їм за нами зараз не угнатись,
лайнери — це вам не ті воли.
Та нема коли нам наспіватись,
та нема коли нам насміятись,
і наплакатись нема коли.

Як не поспішаєм, не встигаєм,
набираєм круто висоту.
А важливе щось не помічаєм,
ні калини, ані молочаю —
спробуй роздивитись на льоту!

Мудрі реактивними дивами,
чешемо зухвало навпрошки.
Та озветься докором за нами
пісня, не замулена віками, —
з поля повертаються батьки.

1982

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.